

že veci, ktoré sa obžalovaný pokusil v hostsinskej miestnosti M. od-cudziť, mali hodnotu 2000 Kč prevyšujúcu a že tak jeho čin už aj podľa § 48 tr. nov. je zločinom.

Odvolačný súd naproti tomu zistil, že tieto veci nepresahovali ani hodnotu 500 Kč, a tak čin obžalovaného by, hľadiac na hodnotu predmetu krádeže, podľa § 48 tr. nov. bol len prečinom, keby ho nebolo bývalo treba kvalifikovať zločinom so zreteľom na § 336, č. 3 tr. z.

Takto však odvolačný súd nemenil kvalifikáciu trestného činu tohoto obžalovaného len formálne, ako v svojom rozsudku to uvádza, ale zmenil ju v prospech obžalovaného B. aj meritorne, nakoľko kvalifikoval jeho činnosť odchyľne od prvého súdu zločinom len na základe skutkových prvkov podľa § 336, č. 3 tr. z. a nie aj podľa § 48 tr. nov. Keď však pri tom potvrdil výrok súdu prvej stolice o nepovolení podmieneného odkladu výkonu trestu, porušil ustanovenie § 7, odst. 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n., lebo podľa zásady vyslovenej v plenárnom rozhodnutí najvyššieho súdu č. Prez. 1510/23 v prípade, keď sa zmenou kvalifikácie trestného činu v prospech obžalovaného zmení základňa pre rozhodovanie o podmienenom odsúdení a súd prvej stolice nepovolil podmienený odklad výkonu trestu, je treba zrušiť výrok o tomto odsúdení a uložiť súdu prvej stolice, aby v tejto otázke znovu rozhodol.

Odvolačný súd tým, že v tejto otázke hneď sám rozhodol, prekročil oboť svojej pôsobnosti, aký mu pri tomto stave veci prislúchal, a zaviniť zmätok podľa § 384, č. 4 tr. p., ktorého treba dbať z úradnej povinnosti podľa posledného odstavca cit. paragrafu. Preto bol výrok nižších súdov o nepovolení podmieneného odkladu výkonu trestu obžalovaného B. zrušený podľa § 34, odst. 1 por. nov. a § 404, odst. 1 tr. p. a bolo súdu prvej stolice uložené, aby v tejto otázke znova rozhodol.

Čís. 5896.

Porušenie zákona v ustanovení § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. a zmätok podľa § 385, čís. 2 tr. p., uložil-li súd obžalovanému podľa prvej sadzby § 2 zákona na ochr. rep. trest dvoch rokov k á z n i c e namiesto žalára.

(Rozh. zo dňa 11. mája 1937, Zm III 234/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným zo zločinu vojenskej zrady a prípravy úkladov, uznal opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti základným a vyslovil, že pravo-platnými rozsudkami krajského súdu v N. zo dňa 9. mája 1936, č. j. Tk X 1669/35-221 a vrchného súdu v N. zo dňa 29. septembra 1936, č. j. To I 344/36-250, pokiaľ nimi bol obžalovanému B. vymieraný hlavný trest druhom káznice, bol porušený zákon v ustanovení § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. Podľa § 442, posl. odst. tr. p. zrušil najvyšší súd spomenuté rozsudky vo výrokoch o druhu hlavného trestu, obžalovanému B. uloženého, a vymeral mu tento trest hľadiac na ustanovenia § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. druhom žalára podľa III. hlavy zák. čl. V:1878.

D ô v o d y:

Rozsudkom krajského súdu v N. zo dňa 9. mája 1936 bol obžalovaný B. (okrem iných obžalovaných) uznaný vinným zločinom prípravy úkladov podľa § 2, odst. 1 a 2 zákona na ochr. rep. a bol mu podľa prvej sadzby § 2 zákona na ochr. rep. za použitia § 91 tr. z. a hľadiac na ustanovenie § 2, čís. 5 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. vymeraný trest káznice na dva roky ako hlavný trest a podľa § 32 zákona na ochr. rep. trest straty čestných práv občianskych na päť rokov a trest straty volebného práva do obcí na tri roky ako tresty vedľajšie. Dôsledkom odvolania, podaného verejným žalobcom a obžalovaným, tak proti výroku o vine obžalovaného B., ako aj proti výroku o treste mu uloženom, zaoberal sa vecou vrchný súd, ktorý rozsudkom zo dňa 29. septembra 1936 potvrdil prvostupňový rozsudok v časti týkajúcej sa obžalovaného B. Ďalších opravných prostriedkov čo do tohoto obžalovaného nebolo, takže cit. rozsudky sa staly dotyčne neho pravoplatnými.

Druh hlavného trestu, uloženého obžalovanému B., neodpovedá zákonu. Na zločin prípravy úkladov podľa § 2 zákona na ochr. rep. — pokiaľ nebolo vyslovené, že bol spáchaný za okolností zvlášť priťažujúcich, o ktorý prípad tu nešlo — stanoví § 2 zákona na ochr. rep. v svojej prvej sadzbe trest ťažkého žalára od jedného do päť rokov. Ponevác zákon na ochranu republiky platí tiež pre oblasť trestného práva skôr uhorského a v cit. predpise ide o trest uvedený v trestnom zákone zo dňa 27. mája 1852, čís. 117 r. z., právom hľadel krajský súd pri výmere trestu obžalovanému B. na ustanovenia zákona zo dňa 15. apríla 1920, čís. 284 Sb. z. a n. o pomere trestov v územiach rôzneho práva. Tohoto zákona neužil však správne.

Podľa § 2, čís. 6 onoho zákona ťažký žalár podľa trestného zákona zo dňa 27. mája 1852, čís. 117 r. z., není-li dlhší dvoch rokov, rovná sa žaláru podľa III. hlavy zák. čl. V:1878, ináč sa rovná káznici podľa tej istej hlavy s tou zmenou, že neplatí u nej časové obmedzenie v onej hlave stanovené. Tieto zásady platia podľa prvého odstavca § 2 cit. zákona nielen pre vykonanie, ale aj pre ukládanie trestu.

Keď tedy krajský súd (ktorý pri tom nesprávne citoval § 2, čís. 5 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. namiesto § 2, čís. 6 cit. zákona) uložil obžalovanému B. hlavný trest v trvaní dvoch rokov, tedy nie dlhší dvoch rokov, mal mu tento trest v smysle uvedených predpisov uložiť v druhu žalára. Keď prez to ho uložil v druhu káznice, tedy v druhu prísnejšom, porušil predpis § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n., a to v neprospech obžalovaného.

Vrchný súd, ačkoľvek prvostupňový rozsudok bol vo výroku o treste napadnutý tak verejným žalobcom ako aj obžalovaným, potvrdil napadnutý rozsudok a neučinil nič k odstráneniu hore uvedenej vady, tvoriacej v neprospech obžalovaného dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p., ktorú tedy mal z úradnej povinnosti podľa § 385, odst. 2 tr. p. odstrániť. Obsahuje preto aj rozsudok vrchného súdu spomenutú vadu.

Dôsledkom toho bolo vyslovené porušenie predpisu § 2, čís. 6 zákona č. 284/1920 Sb. z. a n. dotyčne oboch rozsudkov nižších súdov.

Zároveň v smysle § 442, posl. odst. tr. p. byly zrušené rozsudky tie vo výroku obsahujúcom vytknutú vadu, tedy vo výroku o druhu hlavného trestu, uloženého obžalovanému B., a trest hlavný mu bol vymeraný v druhu žalára bezo zmeny jeho trvania.

Čís. 5897.

Podmíněné odsouzení nelze považovati za vyloučené podle § 2 zákona č. 562/1919 Sb. z. a n., byl-li sice vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců, avšak později — následkem obnovy trestního řízení — byl obžaloby pravoplatně zproštěn.

(Rozh. ze dne 12. května 1937, Zm IV 83/37.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti A. a spol., obžalovaným z přečinu úplatkářství, zamítl zmateční stížnost obžalovaného B.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost neuplatňuje sice číselně žádného důvodu zmatečnosti, avšak, napadajíc výrok o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu a žádajíc o přiznání tohoto dobrodiní zákona, poukazuje na důvod zmatečnosti podle § 385, č. 2 tr. ř.

Námítka zmateční stížnosti, že důvod, pro který odvolací soud nepovolil obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu, že totiž je tu důvod vylučující podle § 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. toto dobrodiní zákona, je sice opodstatněna, neboť podle obsahu spisu krajského soudu v N. byl rozsudek téhož soudu ze dne 18. listopadu 1924, kterým byl obžalovaný B. odsouzen pro zločin podvodu na sedm měsíců žaláře, následkem obnovy trestního řízení pravoplatně zrušen a obžalovaný obžaloby zproštěn.

Důvod, uvedený odvolacím soudem pro napadené rozhodnutí tedy neobstojí. Avšak přes to není výrok o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu mylný a zmatečný ve smyslu § 385, č. 2 tr. ř., ježto nejsou tu — jak to už soud první stolice správně uvedl — dány předpoklady 1. odst. § 1 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. pro povolení podmíněného odkladu výkonu trestu

Čís. 5898.

Ide o zločin úplatkářstva podľa § 467 tr. zák., vydal-li starosta obce za peňazitú odmenu a bez privolenia príslušnej vrchnosti tretej osobe zabavené predmety, ktoré mu byly četníctvom ako starostovi a členovi obecného predstavenstva odovzdané do úschovy.

(Rozh. zo dňa 12. mája 1937, Zm IV 194/37.)